

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ**ΟΜΑΔΑ Α**

A.1	A.2	A.3	A.4	A.5	A.6	A.7
Σωστό	Λάθος	Λάθος	Σωστό	Λάθος	β	δ

ΟΜΑΔΑ Β

Η θεωρία της ζήτησης και της προσφοράς εξετάζει τη συμπεριφορά του αντιπροσωπευτικού καταναλωτή και του αντιπροσωπευτικού παραγωγού με βάση ορισμένες υποθέσεις, ώστε να προσδιοριστεί η τιμή ενός αγαθού στις διάφορες μορφές αγοράς. Η συγκεκριμένη αυτή ανάλυση ανήκει στη μικροοικονομική θεωρία. Παράλληλα με τον όρο μικροοικονομική χρησιμοποιείται και ο όρος θεωρία των τιμών, γιατί σημείο αναφοράς είναι ο προσδιορισμός της τιμής ενός αγαθού. Το αντικείμενο μελέτης που ακολουθεί στα επόμενα κεφάλαια αναφέρεται στη μακροοικονομική ανάλυση. Η μακροοικονομία εξετάζει τα οικονομικά προβλήματα ως ένα σύνολο αλληλοεξαρτώμενων μεγεθών, χωρίς να δίνει έμφαση στη συμπεριφορά κάθε μονάδας χωριστά. Στην μακροοικονομική ανάλυση το επίκεντρο του ενδιαφέροντος είναι η συνολική παραγωγή μιας οικονομίας, το συνολικό εισόδημα, η συνολική κατανάλωση κ.τ.λ.. Παράλληλα με τον όρο μακροοικονομική ανάλυση χρησιμοποιείται συχνά ο όρος θεωρία του Εθνικού Εισοδήματος και της Απασχόλησης, γιατί κεντρικό σημείο της είναι ο προσδιορισμός του εθνικού εισοδήματος και της απασχόλησης του εργατικού δυναμικού. Η διαφορά, επομένως, ως προς τη μέθοδο μεταξύ μικροοικονομικής και μακροοικονομικής ανάλυσης οφείλεται στο ότι η μακροοικονομία εξετάζει τη συμπεριφορά της συνολικής οικονομίας, ενώ η μικροοικονομία εξετάζει τη συμπεριφορά του οικονομούντος ατόμου.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που επιβάλλουν τη διάκριση της ανάλυσης της οικονομικής θεωρίας σε μικροοικονομικό και μακροοικονομικό επίπεδο. Ο σπουδαιότερος είναι το σφάλμα σύνθεσης. Το σφάλμα σύνθεσης συμβαίνει, όταν δεχόμαστε ότι εκείνο το οποίο ισχύει για τα άτομα ισχύει αναγκαστικά και για το σύνολο της οικονομίας. Το σφάλμα σύνθεσης είναι σφάλμα λογικής.

Για παράδειγμα, στη μικροοικονομική ανάλυση γίνεται δεκτό ότι, όταν μειωθεί ο εργατικός μισθός (που αποτελεί στοιχείο του κόστους παραγωγής), η ατομική επιχείρηση μπορεί να αυξήσει το κέρδος της, εφόσον η τιμή του παραγόμενου προϊόντος παραμένει σταθερή. Από μακροοικονομική άποψη το συμπέρασμα αυτό δεν είναι αναγκαία αποδεκτό, γιατί, αν μειωθούν οι μισθοί σε όλους τους κλάδους για όλη την οικονομία, θα μειωθεί η αγοραστική δύναμη των καταναλωτών, με συνέπεια τη μείωση της συνολικής ζήτησης και στη συνέχεια των τιμών, άρα και των κερδών των επιχειρήσεων.

ΟΜΑΔΑ Γ

Γ.1

Αναλυτικά, υπολογίζουμε το Κόστος Ευκαιρίας (ΚΕ) του αγαθού Ψ σε όρους του αγαθού Χ, σε όλους τους διαδοχικούς συνδυασμούς του πίνακα, ως ακολούθως:

$$KE_{\Psi_{A \rightarrow B}} = \frac{\Delta X}{\Delta \Psi} = \frac{(100 - 90)}{(10 - 0)} = \frac{10}{10} = 1 \quad KE_{\Psi_{\Delta \rightarrow E}} = \frac{\Delta X}{\Delta \Psi} = \frac{(50 - 30)}{(30 - 25)} = \frac{20}{5} = 4$$

$$KE_{\Psi_{B \rightarrow \Gamma}} = \frac{\Delta X}{\Delta \Psi} = \frac{(90 - 80)}{(15 - 10)} = \frac{10}{5} = 2 \quad KE_{\Psi_{E \rightarrow Z}} = \frac{\Delta X}{\Delta \Psi} = \frac{(30 - 0)}{(36 - 30)} = \frac{30}{6} = 5$$

$$KE_{\Psi_{\Gamma \rightarrow \Delta}} = \frac{\Delta X}{\Delta \Psi} = \frac{(80 - 50)}{(25 - 15)} = \frac{30}{10} = 3$$

Γ.2

α. Όταν παράγονται 12 μονάδες Ψ, η μέγιστη ποσότητα του Χ είναι:

$$2 = \frac{90 - X}{12 - 10} \Rightarrow X = 86$$

Άρα ο συνδυασμός είναι εφικτός ή δυνατός, εφόσον $X=86 < 90$.

β. Όταν παράγονται 40 μονάδες Χ, η μέγιστη ποσότητα του Ψ είναι:

$$4 = \frac{50 - 40}{\Psi - 25} \Rightarrow \Psi = 27,5$$

Ο συνδυασμός είναι εφικτός ή δυνατός, εφόσον $\Psi_{\max}=27,5 > 26$

γ. Όταν παράγονται 95 μονάδες Χ, τότε η μέγιστη παραγωγή του Ψ είναι:

$$1 = \frac{100 - 95}{\Psi - 0} \Rightarrow \Psi = 5$$

Ο συνδυασμός είναι άριστος ή μέγιστος.

Γ.3

Η παραγωγή των 65 μονάδων Χ βρίσκεται μεταξύ των συνδυασμών Γ και Δ. Η μέγιστη ποσότητα του Χ σε αυτή την περίπτωση θα είναι:

$$3 = \frac{65 - 50}{25 - \Psi} \Rightarrow 75 - 3\Psi = 15 \Rightarrow \Psi = \frac{60}{3} = 20$$

Άρα η μέγιστη παραγωγή του Ψ είναι 20 μονάδες προϊόντος.

ΟΜΑΔΑ Δ

Δ.1

Ο συμπληρωμένος πίνακας της εκφώνησης:

Έτη	ΑΕΠ σε τρέχουσες τιμές	ΔΤ (%)	ΑΕΠ σε σταθερές τιμές
2001	200	100	200
2002	210	120	175
2003	260	130	200
2004	308	140	220

Για τη συμπλήρωσή του απαιτούνται οι εξής υπολογισμοί:

$$ΑΕΠ_{2001\sigma\tau 2001} = ΑΕΠ_{2001ΤΤ} = 200$$

$$ΑΕΠ_{2002\sigma\tau 2001} = \left(\frac{ΑΕΠ_{2002ΤΤ}}{\Delta T_{2002}} \right) \cdot 100 = 200 = \left(\frac{210}{120} \right) \cdot 100 = 175$$

$$ΑΕΠ_{2003\sigma\tau 2001} = \left(\frac{ΑΕΠ_{2003ΤΤ}}{\Delta T_{2003}} \right) \cdot 100 \Rightarrow 200 = \left(\frac{260}{\Delta T_{2003}} \right) \cdot 100$$

$$\Rightarrow \Delta T_{2003} = 130$$

$$ΑΕΠ_{2004\sigma\tau 2001} = \left(\frac{ΑΕΠ_{2004ΤΤ}}{\Delta T_{2004}} \right) \cdot 100 \Rightarrow 220 = \left(\frac{ΑΕΠ_{2004ΤΤ}}{140} \right) \cdot 100$$
$$\Rightarrow ΑΕΠ_{2004ΤΤ} = 308$$

Δ.2

$$\text{Πραγματική Ποσοστιαία Μεταβολή} = \frac{(ΑΕΠ_{2004\sigma\tau 2001} - ΑΕΠ_{2003\sigma\tau 2001})}{(ΑΕΠ_{2003\sigma\tau 2001})}$$
$$= \frac{(220 - 200)}{200} = 0,1 \text{ ή } 10\%.$$

Άρα η πραγματική ποσοστιαία μεταβολή του ΑΕΠ μεταξύ των 2003 και 2004 σε σταθερές τιμές 2001, είναι της τάξης του 10%.

Δ.3

Ο νέος ΔT_{2003} (με έτος βάσης 2002) θα είναι:

$$\Delta T_{2003} = \frac{130}{120} \cdot 100 = 108,3$$

Άρα το $ΑΕΠ_{2003}$ θα είναι:

$$ΑΕΠ_{2003στ2002} = \left(\frac{ΑΕΠ_{2003ΤΤ}}{\Delta T_{2003}} \right) * 100 = \left(\frac{260}{108,3} \right) \cdot 100 = 240$$

Τις απαντήσεις επιμελήθηκε ο οικονομολόγος:

[Γιάννης Γαλανάκης](#)

Επιστημονικός συνεργάτης του www.aoth.edu.gr

